

Slutligen har sökanden gjort gällande att kommissionen åsidosatt principen om likabehandling och meddelandet om kronvittne från år 1996 genom att inte ålägga Akzo några böter trots att detta bolag bevisligen spelat en avgörande roll vid genomförandet av de otillåtna handlingarna. Därigenom har kommissionen beviljat sökandens huvudkonkurrent en otillåten finansiell fördel i 100-miljonerklassen, och sökanden berörs av denna åtgärd direkt och personligen.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission, väckt den 19 mars 2004 av Atlantic Container Line AB, Grupo TMM SA De CV, Hanjin Shipping Co Ltd, Hyundai Merchant Marine Co Ltd, Mediterranean Shipping Co SA, Neptune Orient Lines Ltd, Orient Overseas Container Line (Förenade kungariket) Ltd, P&O Nedlloyd Container Line Limited och Sea-Land Service, Inc.

(mål T-113/04)

(2004/C 118/98)

(Rättegångsspråk: engelska)

Atlantic Container Line AB, Göteborg (Sverige), Grupo TMM SA De CV, Tlalpan (Mexico), Hanjin Shipping Co Ltd, Seoul (Sydkorea), Hyundai Merchant Marine Co Ltd, Seoul (Sydkorea), Mediterranean Shipping Co SA, Genève (Schweiz), Neptune Orient Lines Ltd, Singapore (Republiken Singapore), Orient Overseas Container Line (Förenade kungariket) Ltd, Levington (Förenade kungariket), P&O Nedlloyd Container Line Limited, London, och Sea-Land Service, Inc, Jacksonville (USA), företrädda av J. Pheasant, M. Levitt och K. Nicholson, solicitors.

Sökandena yrkar att domstolen skall

- förplikta kommissionen att till sökandena betala de belopp som anges i bilaga A.1 till denna ansökan,
- förplikta kommissionen att till sökandena betala ränta enligt Europeiska centralbankens räntesats som tillämpas på huvudsakliga refinansieringstransaktioner med tillägg av 2 procent, eller enligt en annan räntesats som domstolen finner lämplig mot bakgrund av samtliga omständigheter, vilken skall erläggas för perioden mellan det datum då varje enskild sökandes skyldighet att ersätta konstnader enligt sin bankgaranti upphörde (som anges i bilaga A.1) och det datum då domstolen avkunnar dom,
- förplikta kommissionen att till sökandena betala ränta enligt en räntesats som domstolen finner lämplig mot bakgrund av samtliga omständigheter på de belopp som domstolen har fastställt enligt b och c ovan från och med det datum då domstolen avkunnar dom i detta mål fram till det att de betalas,

d) besluta att det beslut som anges i kommissionens skrivelse av den 6 januari 2004 eller som framgår av denna skrivelse skall ogiltigförklaras,

e) förplikta kommissionen att ersätta sökandens rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Den 16 december 1998 påförde kommissionen sökanden böter avseende två överträdelser av artikel 82 EG. Genom dom av den 30 september 2003 ⁽¹⁾ ogiltigförklarade förstainstansrätten dessa böter i dess helhet.

Sökandena har gjort gällande att de har lidit stor ekonomisk skada som en direkt följd av att kommissionen rättsstridigt påförde dem böterna. Enligt sökandena utgörs denna förlust av de kostnader som uppkommit för dem genom att ge bankgarantier istället för att betala de böter som de rättsstridigt påförts och genom att låta garantierna vara i kraft från det datum då först erhöles till den dag då de upphörde. Det är nödvändigt att betala ett belopp som motsvarar dessa kostnader för att samma rättsläge skall gälla för sökanden som om kommissionen inte rättsstridigt hade påfört dem böterna.

Sökandena yrkar att domstolen beslutar att kommissionen skall vidta sådana "nödvändiga åtgärder" som krävs enligt artikel 233 EG för att följa ovannämnda dom genom att till var och en av sökandena utbetala ett belopp som motsvarar de kostnader som varje sökanden har haft för sin bankgaranti med tillägg av lämplig ränta.

⁽¹⁾ Dom av den 30 september 2003 i de förenade målen T-191/98 och T-212/98–T-214/98, Atlantic Container Line m. fl. mot kommissionen (REG 2003, s. I-0000).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 24 mars 2004 av Wieland-Werke Aktiengesellschaft

(mål T-116/04)

(2004/C 118/99)

(Rättegångsspråk: tyska)

Wieland-Werke Aktiengesellschaft, Ulm (Tyskland) har den 24 mars 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna R. Bechtold och U. Soltész.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut (Ärende COMP/E-1/38.240 – Industrirör),

— i andra hand sätta ned de böter som ålagts i beslutet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen fastslog i det ifrågasatta beslutet att sökanden och fem andra företag har åsidosatt artikel 81.1 EG och från den 1 januari 1994 artikel 53.1 i EES-avtalet genom att medverka i en rad avtal och samordnade förfaranden avseende prisöverenskommelser och marknadsuppdelning inom industrirörsektorn. Kommissionen har ålagt de berörda företagen böter.

Sökanden gör gällande att kommissionen gjorde en oriktig bedömning av de berörda företagens storlek då den fastställde böterna. Det ålagda bötesbeloppet är oproportionerligt i förhållande till sökandens totala omsättning. Kommissionen har därigenom åsidosatt proportionalitetsprincipen och sina egna riktlinjer. Dessutom leder denna metod till att små och medelstora företag missgynnas och innebär ett åsidosättande av såväl likhetsprincipen som principen att böter skall fastställas individuellt.

Sökanden gör vidare gällande att kommissionen inte bedömde de ekonomiska följderna av överträdelsen på ett korrekt sätt då den fastställde böterna, eftersom den inte hade beräknat marknadsvolymen riktigt. Dessutom var den ökning med 10 procent per år som kommissionen fastställde mot bakgrund av överträdelsens varaktighet bristfälligt motiverad.

Sökanden hävdar dessutom att kommissionens metod för beräkning av böter inte uppfyller den rättsstatliga principen om tydlighet. Kommissionen har vid fastställelsen av böternas grundbelopp, vilket sker helt oberoende av de berörda företagens ekonomiska situation och av överträdelsens ekonomiska betydelse, ett nästan obegränsat utrymme för skönsmässig bedömning. Artikel 15 i förordning nr 17/62 strider mot tydlighetsprincipen och därigenom mot gemenskapsrätt av högre rang. Kommissionen behandlade slutligen utan giltig grund sökanden mer ofördelaktigt än andra företag vid tillämpningen av 1996 års meddelande om samarbete.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission, väckt den 24 mars 2004 av Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren m.fl.

(mål T-117/04)

(2004/C 118/100)

(Rättegångsspråk: nederländska)

Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren, Zeewolde (Nederländerna), Jachthaven Zijl Zeewolde B.V., Zeewolde (Nederländerna), Maatschappij tot exploitatie van onroerende goederen Wolderwijd II B.V., Zeewolde (Nederländerna), Jachthaven Strand-Horst B.V., Ermelo (Nederländerna), Recreatiegebied Erkemedstrand V.O.F., Zeewolde (Nederländerna), Jachthaven- en Campingbedrijf Nieuwboer B.V., Bunschoten-Spakenburg (Nederländerna), och Jachthaven Naarden B.V., Naarden (Nederländerna) har den 24 mars 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna T.R. Ottervanger och A.S. Bijleveld.

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut K(2003)3890 slutlig av den 17 december 2003 om stödåtgärder som genomförts i Nederländerna till förmån för ideella småbåtshamnar i Nederländerna och fastställa att det beviljade stödet utgör ett rättsstridigt stöd till företag, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt det ifrågasatta beslutet anser kommissionen att det beträffande de berörda ideella småbåtshamnarna inte är fråga om statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Enligt kommissionen har hamnen i Wieringermeer inte åtnutit någon förmån och beträffande hamnarna i Enkhuizen och Nijkerk har stödåtgärden inte påverkat handeln mellan medlemsstaterna.

Till stöd för sin talan har sökandena gjort gällande att kommissionen tolkat och tillämpat artikel 87.1 EG på ett felaktigt sätt. Sökandena har för det första hävdats att kommissionen med avseende på småbåtshamnarna i Enkhuizen och Nijkerk gjort en uppenbart oriktig bedömning när den medgett att stödåtgärden inte påverkat handeln mellan medlemsstaterna. Enligt sökandena ingår verksamheten i småbåtshamnar i en internationell turistsektor och de fyller inte endast en lokal uppgift.

Sökandena har därutöver hävdats att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning vid beräkningen av det statliga stödet till småbåtshamnen i Nijkerk. Enligt sökandena utgick kommissionen felaktigt från principen att det uppskattade värdet grundats på antagandet att hamnen inte var förorenad och att den var väl underhållen.

Enligt sökandena är det fråga om statligt stöd även till förmån för småbåtshamnen i Wieringermeer.

Sökandena har slutligen gjort gällande att motiveringen är otillräcklig och att artikel 253 EG åsidosatts.